

Územní plánování HL. m. Praha

Zveřejnění dle § 5 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím

Žádost o poskytnutí informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím.

Žadatel požádal o poskytnutí následujících informací:

DOTAZ č. 1:

Pojem: „**Pro uspokojení potřeb souvisejících s hlavním a přípustným využitím lze umístit**“

a) Co přesně se rozumí uvedeným pojmem? Tj. o jaké „související“ potřeby má jít? Předpokládám, že s potřebami k bydlení souvisí například nákup potravin, poradenské služby, cukrárna, apod. ale již nikoliv výroba cihel nebo kovovýroba zámečnictví (ve smyslu výroby předmětů typu ocelová vrata, ocelové nosníky, konstrukce, vzpěry, střešní žebříky apod.)

b) Jakým způsobem má být v zóně OB doloženo, že daný záměr (např. zámečnická kovovýroba) je provozem, který skutečně uspokojuje potřeby související s bydlením? Jakým způsobem je naopak doloženo, že je daný provoz v zóně OB nepřipustný?

Potřebu toto doložit uvedl NSS v rozsudku č. j. 5 As 30/2009-102, který dále uvedl požadavek na vymezení okruhu klientely, které má být daná činnost poskytována, tj. „bude-li tudíž splněna podmínka místního významu nerušící služby“. Prosím tedy o výklad uvedeného v kontextu územně plánovací legislativy.

DOTAZ č. 2:

Pojem: **Nerušící služby místního významu**

a) Jaký je výklad pojmu „místního významu“ oproti Nerušícím službám bez určení?

b) Jak velké území resp. okolí daná služba má/nemá obhospodařovat? Předpokládám, že toto úzce souvisí s problematikou uvedenou v DOTAZU č. 1 výše, kde se bude jednat o kombinaci s využitím v daném území a celkově tedy oprávněností takového provozu v čistě obytné zóně. Jinými slovy – umístění kovovýroby do čistě obytné zóny zřejmě není žádoucí pro zásobování obchodního domu typu Bauhaus a další stavební developery, tj. provozy umístěné též v jiných plochách, než čistě OB. Se všemi vlivy na okolí, které se na daný provoz vztahují.

DOTAZ č. 3:

Pojem: **Nerušící** – co znamená v kontextu ÚP HMP, konkrétně v případě čistě obytné zóny OB?

Nerušící ve smyslu územního plánování zjevně nerovná se pouze nepřekračující povolené legislativní limity. Viz V Rozsudku KSOL ze dne 29.11.2024 č. 60 A 61/2022 - 202 je uvedeno „Předmětný záměr není souladný s požadavkem na respektování zájmů vlastníků sousedních pozemků zakotvený v § 76 odst. 2 stavebního zákona. Narušení pohody bydlení (resp. kvality prostředí) není vázáno pouze na splnění limitů stanovených právními předpisy, jak tvrdí žalovaný, neboť tento požadavek by byl jinak nadbytečný. Proto je nutné zásah do uvedených práv zkoumat vždy individuálně. Žalobci odkázali na rozsudky NSS ze dne 1. 11. 2012, č. j. 8 As 27/2012-113, č. 2776/ 2013 Sb. NSS, ze dne 4. 3. 2009, č. j. 6 As 38/2008-123 a ze dne 2. 2. 2006, č. j. 2 As 44/2005- 116, č. 850/2006 Sb. NSS, a rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 19. 6. 2014, č. j. 45 A 59/2012-67. Podle nich je nutné při posuzování zásahu do pohody bydlení vždy hodnotit všechny faktory v jejich souhrnu.“

a dále:

podle Rozsudku NSS ze dne 02.02.2006, č. j.: 2 As 44/2005-116, ve smyslu posuzování hygienických limitů pro hluk či vibrace, požadavků na odstupy staveb při jejich umístování, se stavební úřady nemohou omezit pouze na prověření souladu stavebního záměru s požadavky stanovenými obecně závaznými právními předpisy či technickými normami, neboť k nepřiměřenému narušení kvality

prostředí může dojít i v případě splnění všech veřejnoprávních limitů. NSS k tomu uvádí: „[j]akýkoliv výraznější nárůst hluku způsobený záměrem, který může zatěžovat a obtěžovat okolí, představuje podstatnou změnu poměrů v území [...], a to i kdyby výsledný hluk neměl dosáhnout takové intenzity, že by hrozilo překročení veřejnoprávních hygienických limitů“ (srov. rozsudek NSS ze dne 14.01.2015, č. j.: 6 As 189/2014-38).

DOTAZ č. 4:

Pojem: „...jako drobnou nerušící výrobu nelze povolit např. autoservisy, klempírny, lakovny, truhlárny, betonárky“

a) Žádám o konkrétní sdělení, zda je kovovýroba, zámečnictví svým charakterem rušící či výrobou z povahy činností (stejně jako jsou vyjmenovány provozy výše).

Podle své povahy zjevně ano, a zjevně spadá svou povahou do kategorie průmyslových výrobní generujících hluk (řezání oceli úhlovou bruskou, řezání oceli strojní pilou, manipulace s kovovými předměty, pády, rázy, rány, překládání, atd.)

b) Dle územních plánů jiných měst a obcí se u tohoto typu provozu uvádí:

ÚP Měšice (2018) PLOCHY BYDLENÍ (platí pro všechny typy)

Nepřípustné využití: lesní činnost s účelovými stavbami, výrobní, průmyslová a skladovací činnost s vlastními stavbami, výrobní a nevýrobní služby, doplňková výroba a ostatní podnikatelská, činnost, která zhoršuje hygienické podmínky bydlení na vlastních i sousedních pozemcích určených pro bydlení (např. autoservisy, zámečnictví, truhlářství, autobazary, úprava šrotu atp.)

ÚPD UNHOŠŤ (BHÚ) Bydlení SP Unhošť – Plochy bydlení dle § 4 Vyhl. 501/2006 Sb.

Nepřípustné využití: všechny druhy činností, které hlukem, prachem, exhalacemi nebo organolepticky narušují prostředí (i druhotně např. zvýšenou nákladní dopravou, apod.), zejména: výrobní a skladovací činnosti (umísťování staveb pro výrobu, skladování a velkoobchod) – např. autodílny, autoklempírny, zámečnictví, kovárny, strojní dřevovýroby, lakovny, laminovny, ... apod.

Poznámka: všimněme si, že autor zdůrazňuje vyhotovení dle požadavků § 4 Vyhl. 501/2006 Sb., tj. dle související legislativy.

c) dle vyhlášky č. 268/2009 Sb. (resp. ekvivalentu v platném znění k uvažovanému StZ) podle dosavadního spadá kovovýroba, zámečnictví do kategorie dle § 3 písm. e) „průmyslová a řemeslná výroba“, kam je dle tohoto odstavce možné zařadit „např. strojní výrobu, kovovýrobu, servisy, opravy, sklady, truhlárny, pily, čerpací stanice pohonných hmot, myčky, klempířství, zámečnictví, kovářství, atp. Umísťuje se včetně provozně souvisejících stavebních záměrů, např. kanceláře, šatny, stravovací zařízení bezprostředně související s výrobou a skladováním jako kantýna, závodní jídelna, atp.“

d) „Neprokazatelné, ale řadě indicií nasvědčující plánované využití staveb pro účely podnikání v zámečnické výrobě (prvotní podání žádosti o stavební povolení z 28.4.2000 na sklad zámečnického materiálu, nadměrná velikost garáže pro rodinný dům s jedním bytem o zastavěné ploše 145,9 m² a skutečnost, že stavebník již v nedokončené stavbě tuto činnost vykonával viz dopis vlastníků sousedních nemovitostí ze dne 4.5.2001 stěžujících si na hluk ze zámečnické činnosti je v rozporu s vyhláškou č. 32/1999 Sb., o závazné části územního plánu sídelního útvaru hl.m. Prahy, ve znění pozdějších změn a doplňků, kterou je tomuto území určena čistě obytná funkce.“

e) Pro informaci též zmiňuji úryvek textu Stavebního úřadu k provozování zámečnické výroby v dotčené obytné zóně, dle č. j. P4/22384/03/OSD/ZDEP/18086, kde tento k provozování zámečnické výroby uvádí: „využití staveb pro účely podnikání v zámečnické výrobě (...) je v rozporu s vyhláškou č. 32/1999 Sb., o závazné části územního plánu sídelního útvaru hl.m. Prahy, ve znění pozdějších změn a doplňků, kterou je tomuto území určena čistě obytná funkce.“

f) Zarovnáním Kovovýroby, Zámečnictví přímo legislativou a s územními plány jiných obcí, které byly připomínkovány a schváleny nadřízenými orgány státní správy, do stejné kategorie s klempířstvím, zámečnictvím, servisy, apod. dle mého názoru dostatečně rozptyluje jakékoliv pochybnosti o shodné povaze tohoto provozu, jako jsou klempírny a autoservisy dle ÚP HMP.

Závěrem: Pokud by měla být přesto povaha provozu Kovovýroba – zámečnictví oddělena od ostatních výrob typu autoservisy, klempírny, truhlárny, apod. v Praze, vedl by takový výklad k excesům v územním plánování, kde by podle též legislativy a popisu ploch s různým způsobem využití bylo možné jeden a tentýž provoz nazvat rušící výrobou a v jiném městě jako nerušící výrobou, což zjevně odporuje povaze daného provozu, který je stejně hlučný kdekoliv, bez ohledu na umístění.

Odpověď:

Předmětem žádosti je výklad pojmů platné územně plánovací dokumentace, konkrétně výklad pojmů v Územním plánu hl. m. Prahy na pozadí rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 11. 2023, č.j. 10 As 462/2021-51.

K žádosti Ministerstvo pro místní rozvoj (dále jen „ministerstvo“) proto uvádí, že je třeba konstatovat, že takovou žádost je třeba posoudit jako dotaz na názor, na který se dle § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále též „InfZ“), nevztahuje povinnost poskytovat informace. V daném případě se tedy nejedná o žádost o informace ve smyslu InfZ, neboť podle § 2 odst. 4 InfZ *„Povinnost poskytovat informace se netýká dotazů na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací.“* Z výše uvedeného vyplývá, jak také konstatovala judikatura Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek č.j. 6 As 33/2011-83 ze dne 20. 10. 2011), že informační povinnost nastává pouze v případě informací reálně existujících. Oproti obecnému vnímání pojmu informace je tedy zákonné pojetí informace užší, neboť se vztahuje pouze na takovou informaci, která skutečně existuje, je zaznamenána a je k dispozici povinnému subjektu, nikoli jakýkoli myslitelný údaj, který např. bude zaznamenán či doručen povinnému subjektu v budoucnu. Povinnost poskytovat informace tak vlastně směřuje pouze do minulosti, tj. vůči skutečnostem, které již nastaly a trvají.

Dále ministerstvo v této souvislosti upozorňuje rovněž na rozsudek NSS ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 107/2011 – 70, kdy bylo konstatováno, že *„ustanovení § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím je třeba vykládat dle jeho účelu, jímž je bránit povinné subjekty před tím, aby se na ně žadatelé v režimu uvedeného zákona obraceli s žádostmi o zaujetí stanoviska v blíže specifikované věci, provedení právního výkladu, vytvoření či obstarání nové informace, již povinný subjekt nedisponuje a není povinen jí disponovat apod.“*

K dotazu (žádosti) dále uvádíme, že podle zákona č. 2/1969 Sb., o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 2/1969 Sb.“), se můžeme vyjádřit pouze v obecné rovině, neboť ministerstvu nepřísluší vyjadřovat se ke konkrétním řízením, výkladovým problémům, ani jinak zasahovat do působnosti stavebních nebo jiných úřadů. Ministerstvo také není oprávněno poskytovat právní rady, stanoviska či konzultace soukromým subjektům. Názor vyslovený ministerstvem není závazným právním názorem, ten může v konkrétní věci vyslovit pouze soud. Ministerstvo zabezpečuje mimo jiné informační metodickou pomoc pouze vyšším územně samosprávným celkům, městům, obcím a jejich sdružením (viz § 14 odst. 3 zákona č. 2/1969 Sb.).

S ohledem na výše uvedené, v obecné rovině k zaslané žádosti uvádíme, že územně plánovací dokumentaci interpretuje a aplikuje příslušný stavební úřad při rozhodování o konkrétním záměru v území. Ministerstvo nemůže zasahovat do působnosti jiných správních orgánů. Požadované „informace“ lze získat u příslušného stavebního úřadu. Případně lze využít institut předběžné informace podle § 174 zákona č. 283/2021 Sb., stavební zákon, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“). V této souvislosti ministerstvo dále uvádí, že uvedenou žádost je nutné směřovat jako žádost o předběžnou informaci ve smyslu ustanovení § 174 stavebního zákona na příslušný stavební úřad. K tomu je třeba využít formulář žádosti uvedený v příloze č. 1 vyhlášky č. 149/2024 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení stavebního zákona (zasíláme v příloze).

V návaznosti na vše výše uvedené, ministerstvo má za to, že daný dotaz specifikovaný v žádosti, by bylo tedy vhodné konzultovat s příslušným stavebním úřadem, který je jednak kompetentní ke komplexnímu posouzení všech aspektů konkrétního záměru, místních podmínek příslušného území a všech souvislostí, a který rovněž zná platnou regulaci pro dané území.

Současně ministerstvo zaslalo žadateli příslušný dokument, na nějž se odkazuje ve své odpovědi.